

съ женитѣ, прѣтърча отъ войнството та отиде при Дария и му каза че умре жена му. Прочее, Дарий щомъ чу това ударъ се по главата, и плака съ голѣмъ гласъ и рече: „Горко, за шастнето (демонътъ ¹⁾) на Перситѣ. Жената и сестрата ²⁾ на царѣтъ та не само прѣзъ живота си стана робиня, но и като умре се лиши отъ царско погрѣбение.“ Тогазъ Скопецътъ му отговори: „Колкото за погрѣбението о царю и за всякоя честъ и приличность не е нужно да призовешъ злийтъ демонъ (шастнето) на Перситѣ; защото госпожица Статира догдѣто бѣше жива нито чадата Ви бѣха лишени отъ нѣкое добро нѣщо, което притежаваха при царуването Ви, съ исключение само че виждаха свѣтлоста на вашата слава, за която се надѣвамъ че свѣтлинитъ господарь Оромадись ³⁾ ще я възвърне, нито пакъ като умре лиши се отъ царското тържественно погрѣбение, а почете се и съ сълзитѣ на враговетѣ. Защото Александръ е толкозъ хрисимъ и благъ слѣдъ като побѣди колкото е страшенъ когато воюва.“ Тѣзи нѣща като чу Дарий утѣши се малко отъ скърбта си, и хванаха да му дохождатъ зли мисли и прѣдрасждъци относительно честта на своето си семейство; та покани скопецътъ да влезни по-навжтрѣ. въ шатърътъ и го

1) Думата демонъ въ старо врѣме значеше и богъ както се вижда.

2) Персийскитѣ царие оженваха се и за сестритѣ си.

3) Т. е. Главниятъ демонъ; а лукавий бѣше Ариманиъ.